

der ere arbejdsløse derved, at de paa ingen Maade kunne siges at staa i samlet Krigsforhold til Arbejdsgiverne, skulle ikke have Understøttelse. Det kan være, siger jeg, at i den ærede Ordførers Tanker falde disse to Udtalelser godt i Traad med hinanden, men i de Bemærkninger, hvori den ærede Ordfører søgte at tolke disse Tanker, lykkedes det ham i hvert Tilfælde ikke at overbevise mig om andet, end at de vedblivende staa i fuldstændig Modstrid med hinanden.

Lyngsie: Jeg skal kun til den ærede Indenrigsminister gøre den Bemærkning, at det Regnskab, den ærede Minister omtalte, var ikke fra i Fjor, men fra Lock-out-Aaret. Det gjaldt for Tiden fra 1ste November 1898 til 1ste Januar 1900. Maa jeg endvidere sige til den højtærede Minister, at det er forkert ræsonneret, naar han siger: Nu faa vi oplyst, at disse Tal vare ganske ekstraordinære, og det burde den ærede Taler have oplyst, da han fremdrog dem som Bevis paa almindelige Administrationsudgifter. Sagen var, at Kritikken over Administrationsudgifterne gjaldt netop den ekstraordinære Tid og kun et bestemt Regnskab, og derfor er det ganske naturligt, at jeg maatte indskrænke mig til at give Oplysninger, der svarede til dette Forhold.

J. Nielsen: Hele fire Socialdemokrater have nu fundet sig foranledigede til at imødegaa de Udtalelser, jeg fremkom med forleden Dag. Det er en Tilfredsstillelse for mig, thi det vidner om, at der dog maa have været noget i det, jeg har sagt, og at de Herrer tillægge det nogen Betydning, siden de mene, at hele fire Mand maa rykke i Ilden for at slaa det ned. Hvis jeg skulde imødegaa alt det, der er blevet sagt om de stakkels Ord, jeg fremkom med forleden Dag, vilde jeg komme til at tale til Mødets Slutning og maaske endda ikke blive færdig, men det har jeg heller slet ikke i Sinde. Jeg skal indskrænke mig til nogle faa spredte Bemærkninger; helt forbigaa, hvad der er kommet frem, kan jeg ikke.

Til det ærede Medlem for Horsens (Lyngsie) skal jeg kun sige nogle faa Ord. Han udtalte, at de Herrer Socialdemokrater for at faa Hjælp til Arbejderne havde ingen anden Vej at gaa end den til Rigsdagen. Jo, der er dog en anden Vej, nemlig den til Kommunerne, og denne Vej er betraadt baade her hjemme i Danmark og vistnok i alle de øvrige Lande, hvor

dette Spørgsmaal overhovedet er taget op til Behandling. Denne Vej kunne de Herrer ogsaa gaa. Men de ere jo i Virkeligheden principielt imod at gaa til Kommunerne. Naar det ærede Medlem sagde, at jeg havde nævnt de værste Ting om Arbejderne og havde tiet om de gode Ting, vil jeg svare, at jeg nævnedes de Ting, som kunde tænkes at være Aarsag til den Arbejdsløshed, der hersker for Tiden, og naar han sagde, at jeg intet nævnte om Arbejdsgiverne, maa jeg svare, at det jo ikke er Tilfældet. Jeg nævnte lige saa mange Ting fra Arbejdsgivernes Side som fra Arbejdernes, der kunne tænkes at være medvirkende til Arbejdsløsheden, jeg fremførte netop, hvad jeg fra forskellige Sider derom havde hørt.

Naar jeg i mit Foredrag villig indrømmede, at jeg savnede tilstrækkelig Sagskundskab til at kunne bedømme, hvad der kunde være de virkelige Aarsager inden for disse mange forskellige Industrigræne her i Landet, var det imidlertid ikke alene af Beskedenhed, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) sagde — jeg sætter megen Pris paa Beskedenhed — det var ogsaa af Forsigtighed. Jeg vilde nemlig ikke have, at man med Føje skulde kunne sige, at jeg stod op her og rejste Beskyldninger og Bebrejdelser mod Arbejderne for det ene eller for det andet. Jeg fremførte derfor ganske simpelt, hvad jeg havde hørt, og overlod til de Herrer at imødegaa det, om de havde Lyst dertil. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds har egentlig heller ikke bebrejdet mig, at jeg fremsatte Paastande. Men det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) kunde ikke staa for den Fristelse at lægge det over paa mig, som om det var mig, der havde opfundet det, der blev sagt, altsaa paastod, at Arbejderne drev. Det har jeg slet ikke paastaet. Jeg har sagt, at det var blevet mig fortalt, og det er blevet mig fortalt af virkelige Fagforeningsmedlemmer selv. Det ærede Medlem var jo heller ikke sikker paa, at de ikke drev. Han begyndte med at sige: *Hvis* de drev — men dette „hvis“ viser netop, at det ærede Medlem ikke er sikker. Han sagde, at hvis Arbejderne drev, var han sikker paa, at det var Arbejdsgivernes Skyld. Det er en Paastand, som han fremsætter for sin egen Regning.

Jeg skal nu vende mig til Ordføreren, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen). Han har ironiseret en hel Del over, at jeg havde sagt, at jeg